

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. София, 13.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 10.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12777** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Ш. А., гражданин на Б., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № ВН0500718, издаден 06.09.2015 г. от Паспортна служба Д., валиден до 05.09.2020 г., подадена чрез адв.И. И., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.4, срещу Отказ за издаване на виза тип "С", издаден на 09.09.2019 г. от Първи секретар в посолството на Република България в Д., И..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Претендират се разноски. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. От процесуалния му представител на 10.09.2020 г. е депозирана молба, с която се отправя молба Съдът да отмени оспорения административен акт, като претендира и разноски, съгласно приложен към същата списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – Първи секретар в Посолството на Република България в Д., И., се представлява от юк.В., която моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. Ш. А. е подал Заявление за издаване на виза по чл.9а, ал.2, т.3 ЗЧРБ. Заявлението е депозирано на 09.09.2019 г., като с него е изискано издаване на виза тип "С" за частно посещение в Република България за срок от 15 дни, с посочено, че разходите за пътуване и издръжка по време на престоя са за сметка на канещото молителя лице.

Към заявлението са приложени: покана-декларация за частно посещение на чужденеца в Република България от името на А. А. Ш., с нотариална заверка на подписите; банкова референция от банка ДСК изх.№ 128/31.07.2019 г.; акт за раждане на А. Ш. А., в заверен нотариално превод на български език; британски паспорт на А. А. Ш. в превод; карта за продължително/постоянно пребиваване №[ЕИК], издадена на 02.08.2019 г. от МВР на А. А. Ш.; Удостоверение за раждане на Ш. Н. Д., [дата на раждане] , в превод; удостоверение за раждане на Ш. А. Ш. Набил, [дата на раждане] , в превод; удостоверение за раждане на Ш. А. Ш. Набил, [дата на раждане] , в превод, всички с нотариална заверка; паспорт в превод на Ш. Л. Бегум с № ЕА0681382; паспорт в превод на Ш. А. А. с № ВН0500718; документи, удостоверяващи осъществени от А. Ш. А. полети до С. в превод на български език; удостоверение за смърт на Ш. А. А. с рег. № 2019/379, в превод; удостоверение за смърт на Ш. Ф. Г. с рег. № 2019/380, в превод; паспорт на Ш. А. Ш. Набил № ЕА0343857, в превод; паспорт на Ш. Н. Д. № ЕА0343856, в превод; отвъдокеанска медицинска застраховка за служебно и лично пътуване, в превод (л.15-49, л.91-139).

По заявлението е постановен Отказ за издаване на виза на основание чл.10, ал.1, т.17 във вр.с т.24 ЗЧРБ. Изложени са мотиви, че заявената цел за пътуване е неубедително доказана и се касае за миграционен риск. Посочено е още, че при извършената проверка по подаденото заявление е установено, че гражданинът на Република България не пребива реално на територията на Република България.

В хода на съдебното производство са приети следните доказателства:

1. Представени от жалбоподателя: писмо рег.№ 328200-3266/21.02.2020 г. на ГД "Гранична полиция", издадено във връзка с адм. дело № 13206/2019 г., АССГ; препис от Решение № 2059 от 15.04.2020 г., постановено по адм.дело № 13206/2019 г. по описа на АССГ (л.73); с молба от 02.01.2020 г. и от 24.06.2020 г. - преводи на документи (л.90, л.142).
2. Представени от ответника: с молба от 20.01.2020 г. - Заповед № О-3728/18.07.2019 г. на Министъра на външните работи (л.87).
3. Представени от ГД "Гранична полиция" при МВнР: писмо изх.№ 328200-10015/16.06.2020 г. относно справка за пътувания на А. А. Ш., канещо лице (л.140).
4. Представени от ДА "Национална сигурност" – относно извършена съгласувателна процедура по отношение на депозираното заявление за издаване на виза, в хода на която е установено, че А. Ш. А., гражданин на Б. не представлява заплаха за националната сигурност на Република България (л.154).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 14.10.2019 г. Жалбата е депозирана до съда на 25.10.2019 г., съгласно Приложение № 7 към чл.38, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна

страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "С" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 36/24.06.2019 г. за назначаване на Е. А. М., първи секретар и консул и ротацията на дългосрочно командирован дипломатически служител – първи секретар в Посолството на Република България в Д., издадена от Посланик Е. Д. (л.52); Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. (л.51), изд. на основание чл.34, ал.1 и ал.2 НУРИВОВР и чл.5, ал.3 от Устройствения правилник на МВнР във вр.с чл.25, ал.1, 2 и 4 от Закона за администрацията и Заповед № О-3728/18.07.2019 г. за ползване на законоустановен платен отпуск от Е. А. М. за периода от 20.09.2019 г. до 04.11.2019 г. (л.88). Ето защо Съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено.

Отказът е издаден на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Съдът намира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено законово в чл.59, ал.2 АПК. Част от задължителното съдържание на административния акт са фактическите и правните основания за издаването му. Това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма по аргумент на чл.59, ал.2 АПК. Мотивите имат основна цел да разкрият волята на административния орган, респективно и обстоятелствата, които са обосновавали постановяване на акт с определено съдържание. Мотивите имат за цел да подпомогнат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, респективно съда при извършване проверката при надлежно сезиране от страна на заинтересованото лице.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за подалия заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него.

Видно е от оспорения административен акт, че отказът е постановен на основание чл.10, т.17 и т.24 ЗЧРБ, без да посочени фактически основания. В административния акт е налице бланкетно изречение, в което декларативно се посочва, "че заявената цел на пътуване е неубедително доказана. Миграционен риск. Проверката е установила, че

гражданинът на Великобритания реално не пребивава в Република България." Съдът намира, че е налице словесно посочване на нормата на чл.10, т.17 ЗЧРБ. Възниква обаче въпросът как и защо административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал убедително заявената цел на пътуване. Дори не е посочено кой е гражданинът на Великобритания, който реално не пребивава на територията на Република България, но дори и да се приеме, че с оглед останалите по преписката документи се касае за канещото жалбоподателя лице, в тази връзка не са изложени конкретни доводи/мотиви въз основа на какви доказателства е направен този извод.

По отношение на второто основание за издаване на отказа (чл.10, т.24 ЗЧРБ), Съдът счита за неправилен и този извод на административния орган. Съгласно посочената норма отказ се издава, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Този извод на административния орган е немотивиран и неподкрепен с доказателства. Такива мотиви от страна на административния орган са изложени едва с представената по делото писмена защита на процесуалния му представител. Посочване на съображения за издаване на административния акт едва в хода на неговото оспорване по съдебен ред е недопустимо, доколкото становището на процесуалния представител не представлява част от административната преписка, с което молителят да се запознае, за да организира адекватно защитата си.

Отделно от това и не без значение е обстоятелството, че едва в хода на съдебното производство, чрез отправено изрично искане до дирекция "Миграция" в СДВР е предоставена справка относно влизанията и излизанията в/от Република България на А. А. Ш., в качеството му на канещо жалбоподателя лице. Такъв документ не е приложен към административната преписка. Аналогично е положението и с представената от ДАНС информация, че апликантът след извършена справка в информационната система на агенцията не представлява заплаха за националната сигурност на Република България.

В своята съвкупност това води до извод, че оспореният административен акт е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира за основателни и изложените възражения за нарушение на материалния закон.

Както се посочи, разпоредбите на чл.10, т.17 и т.24 ЗЧРБ въвеждат изискване да бъде доказана целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за издаване на виза. Това доказване следва да бъде достоверно. Следва да се има предвид, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е правото на компетентния административен орган да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. За доказване целта на пътуването жалбоподателят е представил многобройни доказателства още в хода на административната процедура: декларация за частно посещение на чужденеца в Република България от името на А. А. Ш. с нотариална заверка на подписите; банкова референция изх.№ 128/31.07.2019 г., издадена от банка ДСК; акт за раждане на А. Ш. А., в заверен нотариално превод на български език на същия; британски паспорт на А. А. Ш. в превод; карта за продължително/постоянно пребиваване №[ЕИК], издадена на 02.08.2019 г. от МВР на

А. А. Ш.; удостоверение за раждане на Ш. Н. Д., [дата на раждане] ; удостоверение за раждане на Ш. А. Ш. Набил, [дата на раждане] ; удостоверение за раждане на Ш. А. Ш. Набил, [дата на раждане] , всички с нотариална заверка; паспорт на Ш. Л. Бегум № ЕА0681382; паспорт на Ш. А. А. № ВН0500718; документи, удостоверяващи осъществени от А. Ш. А. полети до С.; удостоверение за смърт на Ш. А. А. рег.№ 2019/379; удостоверение за смърт на Ш. Ф. Г. рег.№ 2019/380; паспорт на Ш. А. Ш. Набил № ЕА0343857; паспорт на Ш. Н. Д. № ЕА0343856; отвъдокеанска медицинска застраховка за служебно и лично пътуване.

Разгледани и преценени в своята съвкупност, всички тези доказателства водят до извода, че целта на пътуването на А. Ш. А. до Република България е посещение на роднини, предвид че канещото го лице е негов брат.

С оглед представената декларация за адрес, копие на документ за продължително пребиваване на брата на жалбоподателя, и предвид липсата на други доказателства, които да ги опровергават, следва да се приеме мза доказано, че е осигурена жилищна площ за А. Ш. А., в апартамент в [населено място],[жк], бл.305. Последното има отношение към доказване условията на пребиваване от страна на заявителя, което също е обстоятелство, което има значение за правилното прилагане на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Колкото до представената в хода на съдебното производство справка от МВР-Гранична Полиция, Съдът констатира, че в същата са изброени дати, на които гражданинът на ЕС А. А. Ш. е влизал и излизал в България. Както правилно е посочено в нея обаче, гражданите на ЕС, упражнили правото си на свободно придвижване в съюза, не подлежат на задължителна проверка в системата на МВР, поради което в системата на МВР не се съдържат данни за всички техни пътувания. Ето защо Съдът намира за необоснован извода на административния орган въз основа на справката, че канещият не пребивава реално в България.

Както се посочи по-горе, от постъпилата справка от ДАНС се установява, че не са налице данни жалбоподателят да представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Така установеното води до извода, че административният орган не е предприел действия, свързани с изискване от апликанта да се представят убедителни доказателства свързани с целта на неговото пътуване. Не са посочени и други фактически основания за издаване на оспорения отказ за издаване на виза. Това води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. В случая е следвало да се установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя, съответно в случай, че това не е доказано – едва тогава да се приложи диспозицията на правната норма, като бъде издаден отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. Административният орган е следвало да посочи конкретни мотиви за отказ и във връзка с въведеното основание чл.10, т.24 ЗЧРБ, като изложи основателни съмнения относно автентичността и съдържанието на приложените документи и надежността на направените от чужденеца изявления за намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

С оглед на гореизложеното Съдът намира жалбата за основателна, а издадения отказ за незаконосъобразен и като такъв същият следва да бъде отменен.

Тъй като естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният

орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения списък по чл.80 ГПК, с приложения към него Договор за правна защита (с превод на български език), фактура за получено плащане, банково платежно; и квитанция за внесена държавна такса, в размер общо на 402 лв., от които 392 лв. за адвокатско възнаграждение и 10 лв. за държавна такса. По отношение на отправеното искане за присъждане на сумата в размер 537 лв., представляваща разноски за превод на документи, съгласно указания на Съда, настоящият състав намира за основателно. В тази връзка от страна на жалбоподателя са представени доказателства за сторените разноски за превод - два броя фактури. Доколкото документ, представен на чужд език, се придружават с точен превод на български, заверен от страната, задължение произтичащо от разпоредбата на чл.185 ГПК, то Съдът намира, че платените суми за превод на документи представляват разноски по водене на делото, поради което същите подлежат на присъждане, по реда на чл.78 ГПК. В тази връзка, ответникът в производството следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя съдебно-деловодни разноски в общ размер 939 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл. второ вр. чл.173, ал.2 и чл.143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Ш. А., гражданин на Б., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № ВН0500718, издаден 06.09.2015 г. от Паспортна служба Д., валиден до 05.09.2020 г., Отказ за издаване на виза тип "С", издаден на 09.09.2019 г. от Първи секретар в посолството на Република България в Д., И..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба при Посолството на България в Д., И., чрез дирекция "Консулски отношения" в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. С., гражданин на Б., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № ВН0500718, издаден 06.09.2015 г. от Паспортна служба Д., валиден до 05.09.2020 г., направените съдебни разноски в размер на 939 лв. (деветстотин тридесет и девет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: